

3ου

H

μοναχή Χριστονύμφη ήταν πλουτισμένη μεταξύ άλλων και με χάρισμα θαυματουργικό. Πολλοί οι οποίοι επήγαιναν στον Άγιο Μηνά και ζητούσαν την βοήθεια της για διάφορα προβλήματα, τους εσταύρωνε στο κεφάλι και έβλεπαν αμέσως θαύμα.

Η αδελφή Χριστονύμφη κάθε φορά που γινόταν κάποιο θαύμα το απέδιδε στον μεγάλο προστάτη της Άγιο. Ασφαλώς βοηθούσε ο Άγιος. Είναι κάτι παρόμοιο με την περίπτωση ενός άλλου σύγχρονου Αγίου, του Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη, που όταν θαυματουργούσε για ταπείνωση το απέδιδε στον προστάτη του τον όσιο Δαυίδ. Ασφαλώς και ο όσιος Ιάκωβος και η αδελφή Χριστονύμφη παρακαλούσαν τους Αγίους. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι είχαν παρρησία προς τους Αγίους. Γι' αυτό από ταπείνωση δεν λογάριαζαν τον εαυτό τους για τίποτε και απέδιδαν το θαύμα στους

Ο ευλαβέστατος ιερέας του χωριού Ξηροπόταμος νομού Δράμας, πατήρ Ιωάννης Ρούσσης, διηγείται στο ευλαβές ζεύγος Μιχαήλ και Θεοδώρα ένα μεγάλο θαύμα. Είχαν ένα παιδί που το ονόμασαν Γιώργο. Έξυπνο, όμορφο, χαριτωμένο παιδί, αλλά μέχρι δυόμιση χρόνων δεν μπορούσε ούτε να περπατήσει ούτε να καθίσει, αν δεν το υποστήριζαν με μαξιλάρια

Λέγει λοιπόν ο ίδιος: το μοναστηράκι επειδή ήταν κοντά, μας συνδεόμασταν και πηγαίναμε τακτικά. Από την πρώτη στιγμή που πήγε εκεί η αδελφή Χριστονύμφη συνδεθήκαμε μαζί της. Πραγματικά ήταν μία Αγία ψυχούλα ταπεινή πρόθυμη και φιλόξενη μοναχή. Πριν σαράντα χρόνια ακριβώς επισκεφθήκαμε μία Κυριακή απόγευμα την Μονή και παρακολουθήσαμε τον εσπερινό. Φέραμε μαζί μας και τον Γιώργο, με την ελπίδα να τον κάνει καλά ο Άγιος Μηνάς. Αφού τελείωσε ο εσπερινός, η αδελφή Χριστονύμφη μας κάλεσε να μας κάνει καφεδάκι. Το μοναστήρι τότε ήταν πολύ μικρό καθώς και ο Ναός. Το αρχονταρίκι ήταν ένα δωμάτιο και δίπλα ήταν το δωμάτιο της μονάχης. Μπήκαμε στο αρχονταρίκι. Ο Γιώργος όταν καθόταν στον καναπέ του βάζαμε γύρω, γύρω μαξιλάρια για να μην πέσει. Αύτη την φορά, μόλις μπήκαμε μέσα τον πήρε η Χριστονύμφη από την αγκαλιά της παπαδιάς, τον κράτησε και τον σταύρωσε στο κεφαλάκι. Τούδωσε κι ένα κουλουράκι από τα βουτήματα που μας κέρασε και τον κάθισε στον καναπέ. Παραδόξως αύτη την φορά κάθισε άνετα χωρίς μαξιλαράκια και μάλιστα αντί με τα χεράκια του να στηριχτή άρχισε να τρίβει το κουλουράκι με τα χέρια. Αμέσως εμείς έκπληκτοι φωνάξαμε θαύμα! Θαύμα! Είχαμε όμως και συνέχεια.

Ερώτηση: -είχε ο μικρός κάποιο πρόβλημα;

Απάντηση :-δεν ξέρω τι πρόβλημα είχε, αλλά δεν μπορούσε καθόλου να καθίσει αν δεν του βάζαμε στο κρεβάτι γύρω, γύρω, μαξιλάρια.

Αφού τελειώσαμε, χαιρετίσαμε και φύγαμε. Μόλις όμως γυρίσαμε σπίτι, ο μικρός Γιώργος όχι μόνο καθόταν, που πρώτα δεν μπορούσε αλλά και περπατούσε ελεύθερα. Και συνεχίζει με δάκρυα ο πατήρ Ιωάννης: «είναι αυτό καθαρό θαύμα ή δεν είναι! ασφαλώς μεγάλο θαύμα καθαρό του Αγίου διά πρεσβειών της δούλης του Χριστονύμφης».

Από τότε έχουμε στενές σχέσεις με το μοναστήρι. Ο Γιώργος γεννήθηκε το 1971 το θαύμα έγινε το Νοέμβριο του 1973. Έκτοτε πηγαίνουμε μία δύο φορές τον χρόνο στο μοναστήρι. Εγώ χειροτονήθηκα ιερέας το 1978. Όταν ξαναπήγαμε το είπαμε στην μοναχή Χριστονύμφη. Φαίνεται όμως ότι η αδελφή ήταν πληροφορημένη με την προσευχή, γι' αυτό και με ηρεμία απάντησε, σαν να μην συνέβη τίποτε παράδοξο «η χάρις του Θεού». Ήτανε πολύ ταπεινή και τον εαυτό της δεν έβαζε ποτέ, δηλαδή τον εαυτό της λογάριζε σαν ένα σκύβαλο. Αυτό είναι ένα μεγάλο δείγμα απαραίτητο πού χαρακτηρίζει τους Αγίους, και συνέχισε με δάκρυα ο πατήρ Ιωάννης, από τότε την συναντήσαμε πολλές φορές μέχρι την κοίμηση της. Όταν στελεχώθηκε ο Άγιος Μηνάς στην αρχή ήταν μόνη της. Μετά πήγε η Θεοπίστη, αργότερα ήρθαν και οι άλλες αδελφές. Είχαμε πολύ καλές σχέσεις και με μία άλλη μικρή Φιλοθέη, αλλά ο Θεός την πήρε πολύ γρήγορα. Γνωριζόμαστε τώρα πολύ καλά με την γερόντισσα Φιλοθέη και με τις εκλεκτές μοναχές πού ήρθαν από την Σίψα.

Ο Άγιος Μηνάς και η ευχή της Αγίας μονάχης Χριστονύμφης να είναι βοήθειά μας. Αμήν.

Πηγή: Ιωσήφ Μ.Δ.. Μοναχή Χριστονύμφη. Μια σύγχρονη άγια μορφή 1923-2005. Σελ.77-80